

Ivusza István

Száz éves a marcali labdarúgás

(A Győri vendéglőtől a Marcali VFC-ig)

1911. március 21. a Győri-féle vendéglőben a meghívásnak eleget téve lassan gyülekeztek a tisztviselők, tanoncleányok, különböző foglalkozású fiatalok és idősebbek. Az ülés elnöke Horváth József ismertette egy megalakítandó önképzőkör szerepét, létrehozásának feltételeit, melynek keretében varró, hímző tanfolyam túrázási és sportolási lehetőség is kínálkozott. A résztvevők örömmel fogadták az ötletet, kimondták a Marcali Iparos Ifjúsági önképzőkör megalakulását. Ettől az időponttól számíthatjuk a jelenlegi városi sportegyesületünk működését. Elnökévé a fő kezdeményezőt, Horváth Józsefet választották.¹

A községben akkor már működött egy hasonló szervezet, a Katolikus Legényegylet. Testvérszervezetével közös programot szerveztek, s hamarosan megrendezték az első labdarúgó mérkőzést is, az akkori vásártéren. (A mai Tüzép-telep helyén.) A szépen beindult mozgalmat félbeszakította az I. világháború. Bár 1919-ben a Tanácsköztársaság kikiáltása után felcsillant a remény e megkezdett munka folytatására de a fehérterror egyenlőre minden törekvést megakadályozott. A sporttevékenység, - főként a labdarúgás – csak a húszas évek közepén, a leventemozgalom keretében indulhatott meg ismét.

A korszak akkori legjobbjai: Simon, Szabó, Karácsony, Mándl, Gelencsér, Hódos, Borsó, Csordás, Horváth Gy., Korona, Vörös I. S., Vörös II., Joó, Vondrák, Mihályi, Takács, Király I., Bradics, Lóczi, Héjas, Farsang, Bojtor. A csapat vezetői: Dr. Fridl Ernő főjegyző, Mayer József órást.²

1934-ben a jó fizikumú tanoncok és más fiatalok kezdetben csak erejük fitogtatására, ökölvívó mérkőzésekre invitálták egymást, persze bokszesztyű hiányában, csak puszta ököllel, a maguk által rögtönzött szabályokkal. Így alakult meg az ökölvívó szakosztály, melynek szakmai irányítását Bencze Pál vállalta. Rövid idő alatt szép eredményeket mutattak fel. (Pl.: Paloncsa István Dél-Nyugat magyar bajnokságot is nyert. Rajta kívül még Hajdú, Tolnai Hottó, Fekete és Bencze voltak a legjobbak.) Anyagi eszközök, megfelelő támogatás hiánya miatt azonban a szakosztály öt év múlva megszűnt.³

A labdarúgók közben bekapcsolódtak a szakszövetségi bajnokságba, de már új nevet felvéve, Marcali Ifjúsági Sportegyesület (MISE) néven. A Somogy megye 1937-es adattárában a következőképpen szerepeltek. „*Marcali Ifjúsági Sport Egyesület (Marcali) 1934-ben alakult dr. Szagmeiszter Pál főszolgabíró kezdeményezésére. Elnöke: Szagmeiszter Pál, ügyvezetője Komáromi Lajos. Saját háza, bekerített footballpályája, at-*

1 Kisgyura Károly: A marcali Sportegyesület 75 éves jubileumát ünnepli. In: Marcali Híradó (1986)2, 34-38.

2 U. o.

3 U. o.

*létikai, tenisz- és boks-szakosztálya van. Az 1934-35. vármegyei footbalbajnokságot nyerte meg. A balatoni bajnokság második helyezettje volt. Több versenyen kitüntetéssel vett részt.*⁴ Ekkor – 1934-ben – a játékosoknak, nézőknek egyaránt nagy élményt nyújtott a nagykanizsai TE II., Barcs, Kaposvári Turul SE II., Nagykanizsai Vasutas, Csurgói TK, Nagyatádi Turul, Kaposvári Rákóczi AC., Dombóvári VSEII. Csapatai ellen játszani, illetve a velük való mérkőzésen szurkolni. Ebben az időben a következők alkották a legtöbbször a csapatot: Kovács I., Tóth L., Lukács, Lergel, Pizvor, Horváth J., Kiss J., Krapecs (Kutasi), Mosóczi, Jancsi L., Pimpauer, Szabó L., Fazekas (Cseplin) Szántó, Király I., Szabó P., Csatári, Lakics, Steiner, Szanyi Gy., Singer.⁵

A működéshez szükséges feltételeket – anyagiak, a játékosok munkalehetőségének biztosítása – olyan jó nevű iparosok, kereskedők, közéleti személyiségek biztosították, mint pl. Roszjár József hentes és mészáros, Dr.Schuszték Jenő kórházi főorvos, Komáromi Lajos a Hangya szövetkezet vezetője, Róna János és László, valamint Vörös János kereskedők.⁶

A 30-as évek végén Gróf Széchényi Andor Pál a település és a környék földbirtokosa saját birtokából a vásártérrel szemben lévő területet felajánlotta sport célokra, így létrejött az új (a jelenleg is meglévő) labdarúgó pálya, megépült a sportöltöző (kézilabda pálya mellett lévő épület, mely jelenleg raktár), valamint a Levente Otthon, amely ma is sport célokat szolgál. Ebben található a klubterem, valamint a sportirodák és a szertár.⁷ Az első öltöző, amelyet képeslap is megörökített, azért volt különleges, mert Szencz Nándor órásmester a meccsek időtartalmát mutató, a megyében egyedülálló órászerkezetet készített, amely a lapos tetőre volt felszerelve. Az épület, később gondnoki lakásként funkcionált, Hársháziék lakták.

Amikor a sportolók, sportvezetők úgy érezték, hogy „minden sínen van” (van pálya, öltöző, klubház, tehát a sportolás feltételei adottak) akkor szólt ismét közbe a sors, kitört a második világháború. Akik átéltek emlékezhetnek rá, a fiatalabb generáció pedig az elbeszélésekből és a történelemből ismeri, hogy Marcali a világháború utolsó hónapjaiban csatatérre vált. A sporttelep és környéke is sok találatot kapott, bár a Levente Otthon viszonylag épségben maradt. A mai edzőpálya dél-keleti részén is bombatölcsér árulkodott a harcokról. A háború befejezése után a sportbarátok viszonylag rövid idő alatt rendbe hozták a pályát, az öltözőt, s lassan elkezdődtek az edzések is.⁸

4 Sokogy Megye Adattára. [Szerk. Zsadányi Oszkár], Pécs, 1937. 243.

5 Kutasi János szóbeli közlése 1986.

6 Kutasi János szóbeli közlése. 1986.

7 U. o.

8 Joó László szóbeli közlése. 1986.

Új szakasz kezdődik

1945 nemcsak életkörülményeinkben hozott óriási változást, a magyar sport is átszervezésre került. Így indulhatott meg 1947-ben a szervezett labdarúgó bajnokság, melyben a marcaliak is részt vehettek. A területi bajnokság II. osztályában olyan patinás csapatokkal mérkőzhettek, mint a Nagykanizsai TE MAORT II., Nagykanizsai Vasas, Bázakerettye, Nagykanizsai Vasutas, Letenyei BSE.⁹

Ebben az időben a központi országos szervek is nagy figyelmet fordítottak a testnevelés és sportmunkára, az élsportra, melynek eredményeként a magyar sportolók 1948-ban a londoni, majd 1952-ben a helsinki olimpián az egész világot ámulatba ejtették eredményeikkel. Az élsporton kívül a kisebb egyesületeket is központilag támogatták, így nem volt már az 1945 előtti mecénások adakozására szükség.

Az 50-es években a magyar sport irányításának és összetételének neve többször változott, így nem csoda, hogy találkozhatunk hasonló jelenséggel községünkben is. A MISE név helyett, az 1949-es közgyűlésén új nevet választott az egyesület: a Marcali Dolgozók Sportköre (MDSK). Ez a név sem maradt sokáig, mert 1 év múlva állami, tanácsi irányítás alá került a sport, s az egyesület a marcali Petőfi SE nevet vette fel. Ebben az időben erősen fellendült a sportélet Marcaliban. A labdarúgócsapat kiharcolta az NB III-ban való szereplés jogát, de sajnos két év múlva a bajnoki rendszer megváltozott, s ez a kiesésüket vonta maga után.¹⁰ A csapat ezekben az években legtöbbször a következő összeállításban lépett pályára: Mika, Perneki, Csatári Karácsony Bősz, Mándl, Cserhádi II., Iszló, Böröcz, Cserhádi I., Benkő. Játsoztak még: Filác, Spievla, Vondrák, Szanyi. A csapatvezetők: dr. Törzsök István, Léder László voltak.¹¹

A Munkára Harcra Kész (MHK) mozgalom, a Falusi Dolgozók Spartakiádjának versenyei a labdarúgás mellett mind nagyobb tömegeket mozgattak meg atlétikában, röplabdában, tekében, kosárlabdában. A férfiak mellett a nők is megjelentek a sportpályákon. S hogy e vetélkezésben a Marcali Petőfi SE se maradjon le, arról Kovács Ernő testnevelő gondoskodott. A salakos tenispályát kosárlabda pályává alakították, se megindult a női kosárlabda. Olyannyira, hogy egy év múlva már az NB. III-ban játszhattak. A fellendülés azonban nem tartott sokáig, mert az egyetlen csapat mellett utánpótlás nem volt, így egy-két év után a szakosztály megszűnt. Érdemes megemlíteni az akkori legjobbakat: Antal Rózsa, Csicskár Erzsébet, Szántó Mária, Szanyi Júlia, Csitkei Magdolna. A csapat intőzője Abonyi Károly volt, akiről a későbbiek folyamán a labdarúgásnál hallunk még.

E két sportággal egyidőben a kisgolyós teke is hamar népszerűvé vált. Mihályi László, P. Molnár János, Kiss Ferenc, Péter Béla jó helyezéseket értek el a megyei versenyeken.¹²

Ahogy a bázisszerv változott szinte törvényszerű volt az egyesület névváltozása is. 1953–56-ig a marcali gépállomás lett a patrónus, s a klub az egész országban akkor nagyon divatos Traktor SE nevet vette fel. 1953-ban a mezőgazdasági dolgozók országos

⁹ U. o.

¹⁰ Kisgyura K. i.m.

¹¹ U. o.

¹² Kisgyura Károly, 1986.

szakszervezeti bizottságának javaslatára – ehhez támogatást is adtak Somogy megyében Kaposváron a Hunyadi Vasutasnál, Nagybjomban és Marcaliban – birkózó szakosztályt hoztak létre. A szakszervezet szakembert is küldött mindhárom helyszínre, Batori János személyében. A „vándoredző” a feladat megoldására olyan kitűnő segítő és szolgálatkész sportembereket talál községünkben, mint Werb Antal, dr. Mányoki Kornél, Kutasi János, valamint Schneider Géza aki hosszú éveken át nemcsak szakosztályvezető volt, hanem mint lelkes amatőr fotós is sok maradandó sportképet hagyott hátra. Az első hazai bemutatkozásra 1954. augusztus 20-án került sor a sportpályán. A felnőtt korosztályból Zóka Lajos, Jávorai Béla, Farkas József, Garai Imre volt a legjobb, de ekkor már olyan ifjúságiak bontogatták szárnyaikat, mint Kovács Árpád, Cser István, Kishály Béla, Jádi Béla, Joó Sándor, a Tombor testvérek – József, László és György, Horváth József, Márton Sándor, Somogyi Géza, Kovács István, Rábai Gyula, Vörös József, Drávecz János, valamint Szecsődi Imre.¹³ Ez a fiatal korosztály hamarosan nem csak a megyében, hanem annak határain túl szinte az egész országban ismertté vált. Nagyszerű eredményeire különösen vidéken figyeltek fel. Az országos MEDOSZ bajnokságon Berhida, Veszprém, Karcag, Kaba, Debrecen, Szarvas, Kaposvár, Nagykanizsa előtt ifjúsági csapatbajnokságot nyertek. Akkoriban volt olyan vidéki ifjúsági MEDOSZ verseny, amelyen a 10 súlycsoportból 8 marcali birkózó állhatott a dobogó legmagasabb fokára. 1959-ben Rábai Gyula ifjúsági magyar bajnok lett, ugyanekkor Kovács Árpád a bajnokság III. helyét szerezte meg súlycsoportjában. Hogy ez nem volt véletlen ez utóbbi Miskolcon bizonyítottta, ahonnan országos vidékbajnokságról aranyéremmel tért haza. Cser István és Kismihály Béla országos MEDOSZ bajnokok lettek. Rábai és Vörös eredményeire pedig felfigyeltek a fővárosban is, s a sikeres érettségi vizsgák után a Budapesti Vasas szakosztályába igazolták át őket.¹⁴ A birkózósport akkor érte fénykorát, hasonló szintű eredmények a mai napig nem születte.

Időközben az egyesületet ismét átszervezték, s ez újabb névváltoztatással járt. 1957-től 1966-ig mint Marcali MEDOSZ SK működött. Az elnök az egykori labdarúgó Kutasi János lett. Az elnökségbe választották többek között Kálmán Sándort, Rákos Ferencet, Léder Lászlót, Werb Antalt, Schneider Gézát, Kőrösi Lajost, Isztl Ferencet valamint Vass Bélát. A labdarúgó csapat az 50-es évek közepén legtöbbször az alábbi összetételben szerepelt: Pospisil, Grujber, Bösz, Hajdú, Szívós, Kisborsó, Jakab, Borsfai, Király, Bene I., Ihász („Szusza”) Gelencsér, Szabó, Farkas.¹⁵

A megválasztott vezetőség jó munkájának eredményeként új szakosztályok alakultak, az asztaliteniszé, valamint a sakké. A labdarúgó csapat is átformálódott, az idősebbek mellett olyan tehetséges fiatalok követeltek helyet maguknak, mint Szántó I., Takács, Besenyei, valamint Bene Ferenc. Ez utóbbinál álljunk meg egy gondolatra: bár Balatonújlako született, Balatonkeresztúron sajátította el gyerekkorában a labdarúgás alapelemeit, ott szerette meg, s kötelezte el magát egy életre ezzel a sportággal, de ha rö-

13 U. o.

14 Szecsődi Imre szóbeli közlése. 1986.

15 Kisgyura Károly i.m. Isztl Ferenc szóbeli közlése. 1986.

vid ideig is, a Marcali MEDOSZ-ban is játszott, s lőtte a gólokat. (Traktor SK 1985–59) Kivételes tehetségére hamarosan felfigyeltek a megyeszékhelyen, s a Kaposvári Kinizsi NB III-as csapatához igazolták, ahonnan az Újpesti Dózsa NB I-es csapatához került, s a magyar válogatottnak hosszú éveken át egyik kulcsembere lett. Volt világválogatott, olimpiai bajnok, gól király (Tokió 1964). A mai napig a legnagyobb sportsikert elérő sportoló, aki valaha is marcali színekben versenyzett.¹⁶

A már említett fiatalok mellett legtöbbször helyet kapott még: Deák, Király, Hajdú, Bene I., Ihász, Kiskotor, Bácsics, Szecskó, Bösz, Lajos, Kisborsó, Farkas.¹⁷ A csapat edzője az az Abonyi Károly – mindenki Karcsi bácsija – akit a női kosárlabda csapat intézőjeként már említettünk. Bár nem végzett edzői tanfolyamot, de sportszeretettel, a sportágért való rajongásával ezt pótolni tudta, olyannyira, hogy 10 évvel később az NB III-ba vitte fel csapatát.

Megalakult a Latinka SE

Ez időben a Honvédelmi Minisztérium, valamint az országos sportszerv kezdeményezésére egyre több honvéd sportegyesület alakult. Az 1950-es évek elején Marcaliban felépített laktanyák parancsnokai is éltek ezzel a lehetőséggel, 1959-ben így jött létre a község második egyesülete a Budai Nagy Antal SE, mely eleinte csak labdarúgó szakosztályt működtetett. Az edzéseket Borsfai Géza vezette. Először a járási bajnokságban szerepeltek, aztán 1961-ben feljutottak a megyei I. osztályba. Létesítmény hiányában a mérkőzéseket a helye MEDOSZ telepén játszották, majd 1964-ben elkészült a jelenlegi pályájuk, mely akkor mér salakos volt. Két évvel később füvesítették.¹⁸

1965-ben az egyesület felvette a Honvéd Latinka SE nevet, s két év múlva már az NB III-ban találkozhattunk velük. 1967-ben a Meteorral együtt a Latinka is felkerült a magasabb osztályba. Ebben az időszakban személyi változások is történtek. Új elnök került az SE élére, Hegedűs Gyula őrnagy, aki e posztot hosszabb ideig, mintegy másfél évtizedig látta el. 1968-ban Kisborsó Imre vette át az edzői feladatokat, s dolgozott 1973-ig. Ekkor ugyanis a csapat kiesett, s a szakmai munka irányítására ismét Borsfai Gézát szerződtették. 1981-ben egy évet a területi bajnokságban is eltöltöttek, jelenleg pedig a megyei II. osztályban szerepelnek.¹⁹

A labdarúgás mellett a 60-as években a kézilabda szakosztály is megalakult, s csapatuk a megyei bajnokságban szerepelt. 1969-ben a szakosztály megszűnt, de helyette ismét egy labdajáték a röplabda lépett színre. A megyei bajnokságban versenyeztek, váltakozó eredményeket elérve. Molnár Béla hivatásos katona irányította az együttest, aki akkoriban mindenese – jó játékosa is – volt a csapatnak.²⁰

¹⁶ Saját gyűjtés, 1986.

¹⁷ MVSE klubtermében található tabló alapján.

¹⁸ Hegedűs Gyula szóbeli közlése. 1986.

¹⁹ U. o.

²⁰ U. o.

Most ugorjunk egy évtizedet. 1983 nyara említést érdemel a szakosztály életében. Veszprémben, a megyei bajnokok osztályozó mérkőzésein kivívták a jogot az NB II-ben való szereplésre. A katonai szolgálataikat töltő játékosokon kívül a siker kovácsai voltak: Nagy Zoltán, Csabi Jenő, Karsai István, ifj. Ósz János marcali versenyzők. Edzőjük Ósz János volt. Az öröm, a nagy bravúr sajnos tiszavirág életűnek bizonyult. Egy évi sikertelen szereplés után búcsút kellett mondaniuk, s visszaestek ismét a megyei bajnokságba.²¹ Az egyesület harmadik szakosztálya a sakkozóké, akik évek óta a járási bajnokságban indultak.

1970–72 között a labdarúgás és a röplabda mellett még két szakosztály működött, nevezetesen a kosárlabda, valamint a Vörös Meteor SE-től átvett birkózás. Az előbbi képviselői egy éves megyei szereplés után a következő évben már az NB III-ban szerepeltek, de aztán 1972-ben átvette őket a Vörös Meteor. Ugyanabban az évben a birkózás is oda került vissza.

Az 50-es évek második felében a helyi gimnáziumban Párkányi László testnevelő tanár irányításával komoly atlétikai élet folyt. A megyeiek mellett elsősorban a MEDOSZ és a Traktor versenyeken értek el jó eredményeket. Bösze László, Miskovics Lajos, Kovács Béla, Pichler Szabolcs, Ivusza István, Somosi Márta és Kovács Éva neve fémjelezte ezt a korszakot.²²

E kis kitérő után most térjünk vissza a Traktor SK-hoz. A közben megalakult sakk szakosztály a megyei bajnokságban indult, s a Böröcz, Sinkó, Sandrik, Balogh, Vörös, dr.Tombor, Mohácsi összetételű csapat több éven keresztül eredményesen szerepelt. Nyertek megyei csapatbajnokságot, és Böröcz Gyula jóvoltából kétszer az egyéniben is marcali siker született.²³ A hitelbank nagyterme (a mai Tavasz Presszó) valamint a Kultúrház termében esténként a kis fehér kaucsuk labda pattogására figyelhetek fel a járókelők. Az asztaliteniszezők edzetek. Kezdetben még csak szórakozásból és időtöltésből, de aztán 1957-ben megalakult ez a szakosztály is. 1958-ban már a megyei bajnokságban játszottak és a Tóth, Mihalics, Ivusza, Rák összetételű csapat a 3. helyen végzett. A férfiak mellett nők is rendszeresen jártak edzésre és versenyekre, közülük a Kollányi testvérek – Erzsébet és Katalin – valamint Fazekas Júlia, Takács Edit és Lantos Mária voltak a legjobbak. Nagy sikernek számított a fiatal szakosztály életében, hogy 1960-ban az alig 17 éves Ivusza felnőtt egyéni megyei bajnokságot nyert, a kaposvári NB II-es játékosok előtt. A megyeszékhely szakemberei ekkor figyeltek fel rá, s így került az év nyarán már a Kaposvári Munkás Testedző Egyesülethez (KMTE), ahol 18 éven át egyik meghatározójává vált az egyesület, egyben a megye asztalitenisz sportjának is. 1960-ban még egy komoly siker fűződött a szakosztályhoz, Budapesten a Falusi Dolgozók Országos Spartakiádjának döntőjében a Tóth, Mihalics, Rák összetételű csapat az előkelő 3. helyet szerezte meg. Ivuszát egy év múlva Rák is követte Kaposvárra, egy ideig egy csapatban is játszottak, aztán Rák a Kaposvári Rákóczihoz igazolt át.

21 Csabi Jenő szóbeli közlése. 1986.

22 Saját gyűjtés. 1986.

23 Böröcz Gyula szóbeli közlése. 1986.

Kiugró sikerek ezután már nem születtek, de a szakosztály életképes maradt. A Mihalics, Markhardt, Balázsi, Horváth, Rajnai, Lantos összetételű csapat a következő években a megyei bajnokságban játszott.²⁴

1960-ban a sikerek mellett a kurdarcok éve is volt. Az a birkózó szakosztály amely még két évvel korábban fél országot csodálkozásra készített, a működési feltételek és a szakember hiány, valamint az idősebb versenyzők kiöregedése miatt 8 évre megszűnt.

Az elkövetkező 10 évben a labdarúgáson kívül sajnos nem találkozunk olyan szakosztállyal, mely eredményeivel elkényeztetett volna bennünket. Náluk is a megyei bajnokságban eltöltött szürkének mondható évek következtek. Három esemény azonban ekkor is akadt: 1964-ben társadalmi összefogással és megyei támogatással felújításra került a sporttelep. Az október 27-i pályaaivatón a Ferencváros csapata játszott telt ház előtt nagy sikerrel. Két év múlva az egyesület ismét „mecénást”, egyúttal nevet is kényszerült változtatni. A megszűnt gépállomás helyett a Marcali ÁFÉSZ vállalta ezt a szerepet. Így lett az egyesület új neve Marcali Vörös Meteor Sportegyesület. Elnökének az áruháza vezetőjét, Kálmán Sándort választották.²⁵

Labdarúgók az NB III-ban – birkózó sikerek

Ha a birkózásnak volt fénykora, akkor labdarúgásban ezúttal hasonló időszakhoz érkezünk.

1967 jelentős dátum volt a község, az egyesület életében. Társadalmi munkával, tanácsi és vállalati segítséggel megépült a 600 ülőhelyes fedett lelátó, amely funkcióját tekintve a mai napig is korszerűnek tekinthető. Hogy az öröm teljes legyen, arról a labdarúgók gondoskodtak: megnyerték a megyei bajnokságot, igaz évek óta ez célként lebegett előttük. Ettől kezdve 5 éven át az NB III-ban játszhattak. A csapatban legtöbbször kaptak helyet. Szántó I., Hosszu, Rigó, Bódis, Jakab, Kósi Bene J., Lőrincz, Szántó II., Molnár I., Lázár, Kisborsó, Pimpauer, Takács, Molnár B., Varga, Vörös, Gáspár. A csapat edzője Abonyi Károly, szakosztályvezetője Joó László, intéző Zavagyil Géza.

A jó mérkőzések vonzották a közönséget! A hazai találkozókön átlagban 600 ember szurkolt, szórakozott, bízva kedvencei sikerében. A színvonalasnak ígérkező, és a rangadó mérkőzéseken 1000-1200 néző is helyet foglalt a nézőtéren.

A felnőttek eredményét az ifjúságiak is megirigyelték, s példájukat követve 1968-ban ők is megnyerték a megyei bajnokságot.²⁶ E szép siker Varga Lajos és Jakab István edzők munkáját dicsérte.

Ebben az évben került vissza Marcaliba az egykori birkózó Szecsődi Imre, s a versenyzésben szerzett tapasztalatait már mind edző kívánta kamatoztatni. Előkerült a már elveszítettnek hitt birkózó szőnyeg a balatonberényi OKISZ üdülő padlásáról, igaz eléggé

²⁴ Saját gyűjtés. 1986.

²⁵ Joó László szóbeli közlése. 1986.

²⁶ U. o.

megrongált állapotban. Az egykor szebb napokat látott szakosztály tehát újra élhetett. Mivel a régi birkózók közül már senki sem folytatta, teljesen kezdő gyerekekkel, mintegy 30 fővel indult meg a munka. Hogy nem rosszul azt hamarosan az eredményeik igazolták. Először megyei, majd területi versenyekről hoztak el mind több érmet. 1973-74-ben már országos elismerést is szereztek. 1973-ban Somogy megyében az olimpiai pontszámításban a második legeredményesebb szakosztály volt a marcali birkózóké. Pintér András országos úttörő olimpiai bajnokságot nyert, Bőle László ugyanott második helyezett volt, Vörös Géza pedig a magyar ifjúsági bajnokságon ezüstérmet szerzett. Miután e nagyszerű eredményesség láttán már a többéves hagyomány szép továbbvitelét érezték, ismét elszakadt az erősnek vélt lánc. 1974-ben a sikeredző a nagyközségről kényszerűségből távozott, s utána az edzések irányítását egy másik volt helyi birkózó Tombor György vette át. Sajnos a tűz, a lelkesedés közel sem volt már a régi.²⁷

1972-öt írtunk, amikor a nagyközség harmadik egyesületére voksoltak a helyi VOLÁN vállalatnál. Megalakult a Volán SK. Asztalitenisz, motor és tömegsport szakosztályokkal rajtolt. Az asztaliteniszt a Vörös Meteor SK-tól vették át, nehogy a több évtizedes hagyományok megszakadjanak, mivel ott anyagiak hiányában a szakosztály megszűnése fenyegetett. Fő mozgatója, szervezője, irányítója Mihalics Géza a 4. x-et meghaladva játékosnak is hasznos tagja volt a csapatnak, de emellett a motoros szakosztályt is patronálta. Az utóbbi azonban csak öt évig működött, mert pénz szűke miatt meg kellett szüntetni. Az asztaliteniszezők – Mihalics, Lantos, Horváth, Rajnai, Dobszai – éveken keresztül a megyei bajnokságban játszottak, s kétszer is a dobogó legmagasabb fokára jutottak. Sajnos az NB III-as osztályozókon mindkétszer elbuktak.²⁸

Az 1979-es év új színfoltot hozott a szakosztály életébe. Ivusza 18 évi kaposvári távollét után hazaköltözött. Azonnal a VOLÁN-hoz igazolt, s magával hozta gyerekkori játékostársát Rák Istvánt. A megyei bajnokságot még abban az évben fölényesen megnyerték, majd decemberben a szombathelyi osztályozón is helyt álltak. A marcali asztaliteniszezők több évtizedes álma válhatott valóra: 1980-tól az NB III-ban szerepelhettek. Akik ezért a legtöbbet tették: Ivusza István, Rák István, Lantos Ernő, Mészáros Tibor, Kovács László valamint az edző: Mihalics Géza.²⁹

Közben a Vörös Meteor labdarúgó csapata 1972-ben kiesett az NB III-ból, maradt ismét a megyei bajnokság 1986-ig. A 70-es évek elején jelentkező, a működési feltételeket alig biztosító bázistámogatás következtében törvényszerűen hanyatlásnak indult valamennyi szakosztály, sőt kettőt az asztaliteniszt és a birkózást – ha csak rövid időre is – „el kellett adni”.

Az ekkor történt változás ismét jó irányba hatott. A magyar sportot átszervezték, az teljes állami irányítás alá került. A tanácsok lettek a sport gazdái, akik konkrét feladatot kaptak minden területen. Ez a rendelkezés eredményezte az egyesület életében talán az eddigi legnagyobb mozgást. Az 1973 október 1-én megtartott közgyűlésen

27 Szecsődi Imre szóbeli közlése. 1986.

28 Mihalics Géza szóbeli közlése. 1986.

29 Sajat gyűjtés

a tagság megszavazta, hogy a sportegyesületet a jövőben a nagyközségi közös tanács működtesse, irányítsa, s természetesen fő bázisa legyen anyagilag is. Így lett a Vörös Meteor SE új neve Marcali Sportegyesület, (Marcali SE). Elnökének a nagyközségi közös tanács VB. titkárát Árvai Zoltánt, elnökhelyetteseinek pedig Kálmán Sándort és Parrag Jánost választották.³⁰

Minőségi a kosárlabda

Ezekben az években a kosárlabda jelentette a „minőséget”, mert 1972-től 1977-ig az NB III-ban, majd 1 évig – 1978-ban – az NB II-ben játszottak. A szakosztályvezető Péter Lajos volt, a csapatot Fokvári György edző a következő keretből állította össze: Tóth János, Bartsch János, Várfalvi István, Bakos Antal, Farkas Gyula, Bácsics János, Kiss László, Czink Gyula, dr. Berényi Sándor és Hederics Ferenc.³¹

Kőrösi Lajos szakosztályvezetővel és élen férfi kézilabda szakosztály kezdte meg működését. A megyei bajnokságban játszottak, váltakozó sikerrel. Szakmai irányítójuk Vass Vince volt. A legtöbbször szerepelt játékosok: Varga J., Vinkó, Peti, Sótonyi, Varga L., Máдай, Bogyó, Vékony, Mányi. 1976-ban a szakosztályon belül meglakult a női csapat is, ők szintén a megyei bajnokságban szerepeltek.³²

1975-öt írt a naptár. Miután az eseményeket tovább pergetnénk álljunk meg egy gondolatra. A most következő több mint 10 év során olyan nagymérvű változás történt az egyesület életében, mely a fennállása óta eltelt több mint 60 év alatt összességében sem következhetett be. A már említett állami, tanácsi irányításra való áttérés óta stabilá vált az anyagi helyzet, főként a nagyközségi közös tanács jóvoltából, amely 280.000-Ft-al, a vállalatok pedig 100.000 Ft-al járultak hozzá a működési feltételek javításához. Ezen összegek mindkét forrásból 1976-ban kétszeresére emelkedtek. Az anyagi háttér birtokában újabb szakosztályok jöttek létre: a már említett kézilabda, az atlétika mellett újjászerveződött a sakk is.³³

A nagyközségben felismerték annak lehetőségét, hogy az atlétika fejlődésnek induljon. Két kitűnő szakember, Hegedűs Imréné és Horváth József testnevelő tanárok segítségével és bevonásával az 1975. Évi közgyűlés kimondta az atlétikai szakosztály megalakítását.

A kézilabda és kosárlabda pályák építésével elkezdődött az a nagyméretű létesítmény fejlesztés, melyre az egykor alapító tagok, a hajdani sportolók, sportvezetők talán még álmodni sem mertek volna. Kialakult a klubhelyiség, raktárhelyiségeket, valamint sportirodát hoztak létre, az elnökség megszavazta a labdarúgó edzőpálya építését. Az ÁFÉSZ-től saját kezelésbe átvett, a klubházban, a hajdani birkózó tereméből átalakított büfé működtetésével megindult a melléküzemági tevékenység. A bevételek az autó-

30 Kisgyura Károly i.m.

31 Fokvári György szóbeli közlése. 1986.

32 Parrag János szóbeli közlése. 1986.

33 U. o.

buszok vásárlásával, majd fuvaroztatásából tovább növekedtek. A pénzgazdálkodás, valamint a remélt sportsikerek érdekében Trombitás Árpád személyében főfoglalkozású ügyvezető elnököt neveztek ki. A labdarúgó szakosztály is függetlenített edzőt kapott Haász László testnevelő, szakedző személyében.³⁴

Odaadó, lelkes társadalmi munkájáért Árvai Zoltán elnök a „Sport Kiváló Dolgozója” kitüntetésben részesült.

A labdarúgók Parrag János szakosztályvezető és a szakedző irányításával komoly alapozásba kezdtek, mely az őszi szezonvégére már eredményességben is megmutatkozott: a megyei bajnokságban 4 pont előnnyel várták a tavaszi folytatást. Sokan – sajnos a játékosok közül is – fél lábbal már az NB III-ban érezték magukat. S mind ahogy ez többször a sportban lenni szokott, a túlzott önbizalom megbosszulta magát. A csapat a tavaszi forduló utolsó mérkőzésén Gyékényesen – ahova mint a bajnoki cím biztos várományosa érkezett – vereséget szenvedett, s így 1 pont hátránnyal a második helyre szorult. Bár mind ii. helyezett részt vehetett az NB III-as osztályozón, de ott már nem tudta az egész bajnokság folyamán mutatott jó játékot produkálni és nem jutott feljebb. Az ezüstérmet a következő játékosok vívták ki: Király, Bartha, hajdú L., Dunkler, Kusz,Darnyi, Kiss Z., Kolos, Beck, Pék, Kartali, Domsa, Sándor,I., a Guricza testvérek – Zoltán és József – Ható, Batki, Izsák, Szántó B.³⁵

A bajnokság végén Haász edző leköszönt, helyét Borsfai Géza foglalta el. A csapat a következő két évben még ugyan harcban volt a bajnoki címért, - amelyhez az előző év kemény, kitartó és jó szakmai munkája is hozzájárult – végül azonban az „i” betűre akkor sem sikerült feltenni a pontot. „Csak” dobogósok lettek.

Az 1976-os évben a sakkozók jó szereplése érdemel említést, a megyei csapatbajnokság II. helyén végeztek, s első számú játékosuk dr. Illés Attila I. osztályú, a felnőttek közül pedig további öten II. osztályú minősítést szereztek.³⁶

A birkózó sport vegetált, ebben jelentősen közrejátszott a megfelelő edzéslehetőség hiánya. Előfordult, hogy hetekig nem tudtak dolgozni.

Marcali város – új név: MVSE

1977-től aztán – bár a sportolás anyagi és tárgyi feltételei állandóan javultak – nagymérvű hanyatlás következett be valamennyi sportágban. Pedig a nagyközség életében ekkor egy új korszak kezdődött. Az Elnöki Tanács határozata értelmében 1977 április 1-el Marcali városi rangot kapott, a sportot a nagyközségi közös tanács utódaként a városi tanács vette át. Az egyesület új neve: Marcali Városi Sportegyesület (MVSE) lett.

A névváltozást kimondó közgyűlésen új összetételű elnökség kapott bizalmat, elnöknek az addigi labdarúgó szakosztályvezetőt, Parrag Jánost választották.³⁷

³⁴ Parrag János szóbeli közlése. 1986.

³⁵ U. o.

³⁶ Böröcz Gyula szóbeli közlése. 1986.

³⁷ Kisgyura Károly i. m.

Ebben az évben az ügyvezető elnöki poszton is változás történt. Az 1974-ben kissé jogtalanul mellőzött Szecsődi Imrét visszahívták, az ügyvezetői teendők mellett a bírókó edzések vezetésével is megbízták. Sajnos a teremhiány még mindig nem oldódott meg, legtöbbször a boronkai művelődési otthonban tartották az edzéseket, ahova egy-együleti busszal, néha pedig futva tették meg az utat.

Az újabb változást e téren az 1980-as év hozta meg, amikor az új Mikszáth Úti Általános Iskola tornatermébe költözhetett a szakosztály, ahol heti három alkalommal kitűnő feltételek mellett gyakorolhattak. Egy évvel később elkészült a szakmunkásképző iskola tornaterme, s ez adott otthont részükre. Ott már heti 4-5 edzéssel ideális körülmények között készülhettek fel a versenyeikre. E nagymérvű együleti és városi támogatást eredményeikkel viszonyozták. Már ebben az évben a megyei úttörő olimpián három első, a területin pedig 1 aranyat szereztek. Ez utóbbi Vizes Tamás. A legnagyobb siker az ifjúságiak közül Balogh Csaba nevéhez fűződik, aki aranyjelvényes minősítést szerzett. (Nagy kár, hogy katonai bevonulása miatt másfél év múlva eltávozott.) Bírókó pályafutását a Székesfehérvári Szondy SE színeiben is folytatta, ahol 1984-ben junior bajnokságot nyert és válogatott kerettag lett.

A szakmai irányítást ezekben az években a mellékfoglalkozású Szecsődi Imre vezető edző mellett Balogh Vilmos végezte, kezdetben mellék, később főfoglalkozásban.³⁸

1977–78-ban elkészült a füves labdarúgó edzőpálya, mellette pedig két tömegsport céljára alkalmas kispálya, a kézi illetve kosárlabda pálya. Az utóbbi sajnos eredeti célját soha nem szolgálta, palánkkal sem szerelték fel, jelenleg a sporttelep parkolójaként használják. A labdarúgó pálya körül kerítés épült. E létesítmények kialakulásában társadalmi munkában nagy részt vállalt a SÁÉV, a Mechanikai Művek, a VOLÁN, a KPM marcali telepeinek, valamint a helyi MG.TSZ számos dolgozója.

Nagy jelentőségű volt az egyület életében az ekkor vásárolt 40 személyes Ikarusz autóbusz. Egy évvel később 20 személyes Roburral is nőtt a gépjármű állomány. 1979. augusztus 1-től a jobb eredmény elérése érdekében a labdarúgóknál ismét főfoglalkozású edző, Sándor Imre látott munkához, aki időnként még mint játékos is színre lépett. Létszámában és tudásában is gyenge volt a játékosállomány és a gyenge edzésátogatottság is hozzájárult, hogy ő sem tudott eredményt elérni. A 80-as évek elején majdnem a kiesés szélére került a csapat.³⁹

A pénz nem minden

A sportmunka, a melléküzemági tevékenységek, a sporttelepen elkezdett és tervbe vett építkezések ügyeit 1979-ben ismét főfoglalkozású dolgozó Ivusza István intézte, majd 1981-től a gazdasági munkát is főfoglalkozásban Koronczi Lászlóné látta el. Felépült az autóbusz garázs, tatarozták a központi épület belső terét. 1980-ban a bá-

³⁸ Szecsődi Imre szóbeli közlése. 1986.

³⁹ Sajat gyűjtés.

zisszerv jóvoltából egy új 46 személyes Ikarus autóbust kapott az egyesület, majd 1981-ben egy Skoda mikrobuszt is megvásároltak, így már négy darab saját busszal rendelkeztek.

A mellékágú tevékenységek – a büfé, a fuvarozások – jól jövedelmeztek, a megye szinte valamennyi egyesülete kissé irigykedve nézte az ilyen irányú fejlődést. Ezekben az években 11 főfoglalkozású dolgozó látta el a sport és a mellékágú munkát. Az egyesület zászlót és jelvényt készíttetett. A sportra sajnos mégis továbbra is a stagnálás volt a jellemző.⁴⁰

1980-ban – biztos anyagi bázissal a háttérben – a megszűnt kosárlabda helyett visszakerült a VOLÁN SE-től az akkorra már NB III-as asztalitenisz szakosztály. A csapat már ez évben jól szerepelt, s a nyugat-dunántúli csoportban a 3. helyet szerezte meg. Eredményüket 1983-ban megismételték. E sikerek még 3 évig tartottak, aztán a csapat gerincét alkotó idősebb játékosok részben elfoglaltságukra hivatkozva, aztán látva az egyesületi vezetésnek az asztaliteniszhez való teljesen érdektelen hozzáállását, abbahagyták a versenyzést, így 1986-ban a több éves eredményes szereplés után a szakosztály önmagát megszüntetve visszalépett a további NB III-as szerepléstől.⁴¹

A 80-as évek elején, pontosabban 1981-ben már négy egyesület kezdte meg működését a városban. A motorsportot kedvelők – akik közül néhányan már a VOLÁN SE-nél megszerették a bátraknak való sportot – az Unitechnikai Ipari Szövetkezet támogatásával megalakították sportegyesületüket, Unitechnikai SE néven, s létrejött a motocross szakosztály. Az SE anyagi és erkölcsi támogatója teljes egészében a báziszservolt, melynek egyik vezetője Somogyvári Sándor személyében lelkes támogatóra találtak. A versenyzők közül Erháth János és Cvencseh Zoltán volt a legeredményesebb. A városban megrendezésre kerülő tömegsport akciókban rendszeresen részt vette, különösen kispályás labdarúgásban és asztaliteniszben.

Az egyesület azonban – mind később kiderült – tiszavirág áletű lett. A 80-as évek közepén gyakorlatilag megszűnt, melyhez főként a báziszserv egyre csökkenő anyagi támogatása nagymértékben hozzájárult. E sorsra jutott ezekben az években a VOLÁN SE is, így aztán két sportegyesület maradt a városban.⁴²

Az 1980–82 közötti időszakban a városi SE nemzetközi sportkapcsolatot alakított ki az NDK-beli Uniforttechnik Erfurt labdarúgó csapatával, s három ízben is sor került Erfurtban, illetve Marcaliban a több napos edzőtáborokra. 1981-ben a serdülő labdarúgók hajtottak végre szép fegyvertényt. Húsz csapat vetélkedéséből megnyerték a megyei bajnokságot. A sikerek kovácsa: Bene József edző volt.⁴³

A Városi Tanács beruházásaként elkezdődött az évek óta várt öltözőkomplexum alapozása, majd saját erőből a 140 négyzetméter alapterületű Sport Büfé építése, mely 1982 augusztusában teljesen felszerelve átadásra került. A labdarúgóknál 1981 őszén váratlan edző változás történt. Sándor Imre felmondta munkaviszonyát,

⁴⁰ Saját gyűjtés.

⁴¹ Saját gyűjtés.

⁴² Hosszú László szóbeli közlése. 1986.

⁴³ Saját gyűjtés.

s helyét Kisborsó Imre vette át. Sikertelen két évi szereplés után aztán 1984-ben már dobogós helyen végzett a csapat, az ifjúságiak ugyanekkor Varga Lajos irányításával az ezüst érmet szerezték meg. A harmadik helyet a következők harcolták ki: Bartha, Dombóvári, Móga, Hajdú II., Héder, Hajdú I., Babina, Elek, Czuczka, Guricza, Ilia, Kisdörnyei, Izsák, Juhász, Luka, ifj. Szántó B., Palacskó. A szakosztály vezetője Kálmán László, intézője pedig Beke Sándor voltak.⁴⁴

1982 végén, s az azt követő egy-két évben lényeges fordulat következett be az egyesületnél. A már említett jó anyagi körülmények szinte egyik napról a másikra megszűntek. Ebben nagymértékben közrejátszott a kissé túl nagyra méretezett büfé építése, mely felszerelésével együtt jóval többbe került az előzetes kalkulációnál.

1983-ban több személyi változás is történt. Parrag János lemondott az elnöki tisztségről, melyet egy évig Joó László vett át, őt Varga István követte, aki azóta már hat éve betölti e társadalmi megbízatását. Ügyvezető elnökül – most már másodízben – Szecsődi Imrét választották. A nehéz gazdasági helyzetet figyelembe véve a főfoglalkozású dolgozók számát négy fővel csökkentették.⁴⁵ A városi tanács megrendelésére időközben megkezdődött az öltöző folytatásaként egy 27x14,5 m-es sport munkacsarnok építése, melyhez megyei javaslatra az Országos Testnevelési és Sporthivatal 2 millió forintot biztosított.

Új edzőcsarnok – NB III-ban a labdarúgók

Elérkeztünk 1984. augusztus 20-hoz, amely talán az eddigi egyik legnagyobb ünnep volt a város sportéletében. Pacskó János a megyei sporthivatal elnöke a nemzeti színű szalag átvágásával felavatta, illetve átadta az új edzőcsarnokot, amely főként a birkózást hivatott szolgálni a hozzá csatlakozó 6 öltözővel és a szociális helyiségekkel.

Az 1984-es bajnokság befejezése után az átigazolási időszakban több magasabb osztályt is megjárt labdarúgóval tudott erősíteni a szakosztály, célként az 1984-85. évi bajnokság megnyerését tűzte ki. Ennek elérése érdekében a nagyatádi „sikeredzőt” Fuisz János testnevelőt szerződtette főállásban az edzések, de egyben az egész szakmai munka irányítására. Az aranyérmet azonban nem sikerült megszerezni, a csapat a Boglárlelle mögött – végig szoros, fej-fej melletti küzdelemben – a második helyen végzett. A szakemberek, a labdarúgók ezen nem keseredtek el, s a csapatot további játékosok igazolásával erősítették meg. Most már jobban összekovácsolódva fogtak össze a következő évi bajnokság megnyeréséért.⁴⁶

Az 1985-ös őszi szezon jól indult, az MVSE több pont előnnyel vezette a tabellát, s tavasszal a 10. Forduló után is még 7 ponttal előzte meg a csurgóiakat. Aztán hirtelen megtorpanás következett. Sorra – mentek el – a mérkőzések az utolsó előtti forduló-

⁴⁴ Saját gyűjtés.

⁴⁵ Saját gyűjtés.

⁴⁶ Saját gyűjtés.

ban már csak egy pont előnnyel utaztak Csurgóra, ahol már a helyi csapat volt az esélyes. Fuisz „mester” azonban nagyszerű taktikát dolgozott ki erre a mérkőzésre, amikor Laskai játékevezető 1500 néző előtt jelt adott a kezdésre, a több száz marcali szurkoló szinte hazai környezetet varázsolt kedvencei számára. Már egy döntetlen is marcali sikert eredményezett volna, de hogy az teljes legyen arról gondoskodott: a 68. percben Czuczka faképnél hagyta a hazai védőket, és az elé kifutott kapust is kicselezve rúgott a lőtt a hálóba. Ezzel 1:0-es győzelemhez segítette csapatát, amely az alábbi összeállításban szerepelt a döntő fontosságú mérkőzésen: Igric-Hajdú II., (Takács), Hajdú I., Luka-Varga L., Czuczka, Hadászi, Guricza-Borsfai, Krénusz/Buxbaum/. Az év folyamán a bajnokcsapatban szerepeltek még: Dombóvári, Kovács, Juhász, Szántó, Izsák.⁴⁷

1986. június 3-ig a történelmi jelzőt kapja az egyesület életében a városnak 14 évi szünet után ismét NB III-as labdarúgó csapata lett. S hogy a labdarúgásban teljes legyen az öröm a felnőttek eredményét megirigyelve az ifjúságiak Varga Lajos edző irányításával ugyancsak megyei bajnokok lettek. A szakosztályvezető ekkor Bencze Béla volt, a technikai vezető pedig Beke Sándor.

Az atléták a 80-as években már teljesítették az elvárásokat, s a megyei majd később a területi versenyeken rendre jól szerepeltek. Évenként 3–4 ezüst jelvényes minősítést szereztek, sőt 83-ban Laczó Timea személyében már aranyjelvényes sportolójuk is volt. Az 1984-es eredmények alapján a megyei atlétikai szakosztályok összesített pontversenyét (a kaposvári Rákóczi ezen értékelésnél nem vették figyelembe) nagy fölényrel nyerte az MVSE szakosztálya.⁴⁸

Ha volt aranykorszaka az atlétikának, akkor az mindenképpen a 80-as évek közepére esett. Hiszen 1985-ben Laczó Timea, Lukács Éva, Elek Zoltán is aranyjelvényes, további heten pedig ezüst jelvényes minősítést szereztek.⁴⁹ A következő két évben aztán Farkas Jutka, Elek Zoltán, Rácz András és Kiss Lajos is aranyjelvényes versenyzők lettek. Az utóbbinál álljunk meg egy gondolatra: Kiss Lajos a kitűnő atléta, aki 86-ban korcsportjában két számban is magyar bajnokságot nyert, jó labdarúgó is volt, olyannyira, hogy 1 évvel később a Zalaegerszegi TE labdarúgó szakosztályához került, jelenleg is a patinás klub serdülő csapatában játszik.⁵⁰

1987-ben Palacskó Szilvia Budapesten a Népstadionban a Magyar Rádió és a Nép-sport által meghirdetett tehetségkutató verseny országos döntőjében, – amelyet a világsztárokat felvonultató Budapest Nagydíj előtt rendeztek meg – a 60 méteres síkfutásban második lett.⁵¹

A birkózók most már a minden igényt kielégítő többek által is irigyelt munkacsarnokban készülhettek fel versenyekre. S hogy ők se maradjanak le az atléták eredményeitől arról Kiss Lajos, Kispál Zoltán és Holczer Ferenc gondoskodott. Ők szintén aranyjelvényes szintet értek el. Az időközben leszerelt Balogh Csaba pedig megtartotta

47 Saját gyűjtés és az MVSE klubhelyiségében található tabló.

48 MVSE közgyűlés jegyzőkönyve, 1984. február. 22.

49 MVSE közgyűlés jegyzőkönyve, 1986. február 24.

50 MVSE közgyűlés jegyzőkönyve, 1987. február 16.

51 MVSE közgyűlés jegyzőkönyve, 1988. március 21.

I. osztályú minősítését a felnőttek között, ami az akkori magyar mezőnyt ismerve komoly fegyvertény volt. E sikeres évek edzői: Szecsődi Imre, Ősz László valamint Vörös Géza voltak, Holczer Ferenc szakosztályvezető irányításával.⁵²

Az új létesítményben egy igazi sportcsemegére is sor került: Marcali adott otthont a Magyarország-Lengyelország nemzetek közötti junior válogatott birkózó versenynek.

Az 1985–87-es évek mint – írtuk – aranybetűkkel kerültek be az MVSE életébe: a jó atlétikai és birkózó eredmények mellett „virágzott” a labdarúgás. NB I-es csapatok (Zalaegerszeg, PMSC) játszottak Marcaliban MNK mérkőzést, ezen kívül osztrák, nyugatnémet, cseh, bolgár, jugoszláv csapatok is szerepeltek a VSE pályáján.⁵³

Hetvenöt éves jubileum – foci ezüsttel

Az egyesület fennállásának 75 éves évfordulóját ünnepelte, melynek keretében 1986. Augusztus 1-3-ig nagyszabású jubileumi tornát rendezett, olyan neves csapatok részvételével, mint az akkor NB II-es Kaposvári Rákóczi, a Csehszlovák FC Galánta, s a Jugoszláv NK Koprivnica. S hogy az ünnephez méltó legyen a szereplés is, arról gondoskodtak a házigazdák, mert nem kis meglepetésre a torna győztese a marcali NB III-as csapat lett.⁵⁴

Augusztus 17-én eztán a labda elindult „bajnoki” útjára: hazai nyitó mérkőzésen a Paks ellen 1000 néző előtt 0:0-as döntetlen született.

E mérkőzés előtt tartották meg a 75 éves jubileum tiszteletére a rendkívüli ünnepi közgyűlést, melyen a volt hajdani és jelenlegi sportolók, sportvezetők találkozhattak. Az elnökség nevében Varga István elnök díszplaketteket, ajándékokat adott át azoknak, akik legtöbbet tettek eddig marcali sportjáért.⁵⁵

A labdarúgók az 1986–87-es NB III-as bajnokságban sikert-sikerre halmozva szerepeltek. Az 500–1000 fős közönség jól szórakozott a hazai mérkőzéseken. Az újonc csapat óriási bravúrt hajtott végre, mert a Dráva csoportban végül is a második helyen végzett! Az előkelő helyezést a következő játékosok harcolták ki: Igric, Dombóvári, Hajdú II., Mészáros, Héder, Hajdú I., Czuczka, Varga L., Hadászi, Buxbaum, Takács, Krénusz, Luka, Szántó, Fenusz, Palacsó, Karancz.⁵⁶

E sikerek mellett a másik két szakosztály képviselői a női kézilabdázók és a sakkozók továbbra is a megyei bajnokságban „vegetáltak”.

Ugyanez mondható el a másfél évtizeddel korábban szebb napokat is megért H.Latinka SE-ről is, mert labdarúgók mintha „leragadtak” volna a járási bajnokságban, évekig ott maradtak. Némi változást az 1989-es év hozott, amikor is felkerültek az újonnan létrehozott megyei II. osztályba, ahol most az őszi forduló befejezése után

52 MVSE közgyűlés jegyzőkönyve, 1987. február 16.

53 Saját gyűjtés.

54 Saját gyűjtés.

55 Saját gyűjtés.

56 MVSE klubtermében található tábló.

az első helyen várják a tavaszi folytatást. A hírek szerint határozott céljuk az I. osztályba való feljutás. A honvédek kézilabda csapata a megyei bajnokság középmezőnyében tanyázik. Való igaz, hogy a H. Latinka SE az utóbbi években sporteredményeivel nem nagyon hívta fel magára a figyelmet, annál jobban „dicsekedhet” azonban a sporttelepen végbement nagymérvű létesítmény fejlesztéssel. Aszfaltos kézilabda, két röplabda, tollaslabda pálya, valamint két salakos tenispálya és 500 fő részére kényelmes ülő lelátó épült, s a legnagyobb beruházás a kétpályás félautomata tekepálya, mely egyetlen ilyen létesítménye a városnak.⁵⁷

A 80-as évek második felétől, a mai napig több változás történt az MVSE életében. 1988 elején Szecsődi Imrét – betegségéből adódóan – leszállékkolták, ő nyugdíjba ment, s utódjául Fuisz Jánost választották meg ügyvezető elnöknek, aki a beosztása mellett az edzői feladatokat is ellátta. Szecsődi távozásakor lemondott a birkózó edzések további vezetéséről is, így új alapokra kellett helyezni a szakosztályt. Visszatértek edzőnek a Balogh fivérek, s munkájukat egykori versenyzőtársuk Böle László segítette. Az „új” edzők hívószavára visszatért a korábban Kaposvárra távozott versenyző Gyöngösi András is, aki aztán hamarosan ismét hírnevet szerzett a marcali birkózásnak: aranyjelvényes minősítést szerzett, s eredményei alapján meghívták a magyar ifjúsági válogatott keretbe. Az egyesület, illetve a szakosztály együttműködési megállapodást kötött az egyik legnagyobb magyar szakosztállyal, a Székesfehérvári Szondy SE-vel. Ennek eredményeként a marcali birkózók közös edzéseken és edzőtáborokon vehetnek részt a jó nevű székesfehérvári birkózókkal.⁵⁸

Lefelé a lejtőn

Az előzőekben már szó volt arról, hogy a női kézilabda évek óta képtelen megújulni. Mivel az egyesület elnöksége nem talált kiutat e „gödörből”, kimondta a szakosztály megszüntetését. Ez annál inkább is fájó volt, mert az egyesület egyetlen női szakosztályát veszítette el.⁵⁹

Ennél talán még szomorúbb, hogy a kézilabda után az elmúlt évek egyik legeredményesebb szakosztálya, az atlétika is váratlanul e sorsra jutott. A sikerek kovácsa, Horváth József edző, látva, hogy az egyesületnél a szakosztályt „mostoha gyerekként” kezelik, felbontotta edzői szerződését. Mivel hosszú évek óta kizárólag személyének köszönhető a sportág eredményessége, nem akadt olyan szakember aki a stafétabotot átvehette volna tőle. Ez a szakosztály is egyik napról a másikra életképtelenné vált. Az már csak sovány vigasz, hogy e két megszűnt szakosztály helyett megalakult a természetbarátoké.

⁵⁷ Marcali és vidéke 1989. novemberi száma.

⁵⁸ Együttműködési megállapodás, 1988. szeptember 6. MVSE irattára.

⁵⁹ MVSE közgyűlés jegyzőkönyve, 1987. február 16.

Időközben a labdarúgásban is olyan változások történtek, melyek egy nehéz jövő árnyékát rajzolták ki. A megyei bajnokságot megnyert, majd utána két évig is sikeresen szereplő NB III-as gárda játékosállományának egy része kicserélődött, több kulcsjátékos távozott, bár létszámban ezt sikerült pótolni, de minőségben mindenképpen visszaesés következett. Ekkor kezdődött el az a folyamat, amelyet egy illetve két évvel később a csapat már nem bírt ki.

1988-ban még egy sikert azonban magáénak vallhat a szakosztály. Igaz már csak a legfiatalabbak, a serdülők, mert Mészáros József edző vezényletével nagy fegyvertényt hajtottak végre, megyei bajnokságot nyertek. A bajnokcsapat tagjai: Háromi, Milénte, Varga, Hegedüs, Köpösi, Rózsa, Dömötör, Olasz, Bozsó, Horváth T., Kuti, Ivusza, Bíró, Buna, Deli, Bogdán S.⁶⁰

A bomba aztán 1989 nyarán robbant: A bajnokság indulása előtt egy hónappal az ügyvezető elnök – edző Fuisz János váratlanul felmondta munkaviszonyát és távozott az egyesülettől. Ezzel egyidejűleg négy meghatározó játékos is más egyesülethez igazolt át. A szakmai munka irányítását – akkor amikor már az őszi alapozó edzések elkezdődtek – Fenyvesi József vette át, de ebből a játékosállományból, az eléggé meggyengült csapatból már nem sokat tudott kihozni. Ezt látva a 12. Forduló után ő is szerződést bontott és idő előtt távozott. Végül is csúfos hazai vereségek sorozata után a „téli pihenőt” az utolsó helyen várta a csapat, s úgy tűnt, hogy csak a csoda segíthet. Hihetünk-e a csodákban? Aligha! Másnak is kell történnie, hogy 1990-től is NB III-as legyen a VSE labdarúgó csapata. (Fejezetünk írásakor még nem született válasz a kérdéseinkre.)

S valóban mit hozhat a holnap? Ennek jóslására azt hiszem a krónikás 1989 végén még nem vállalkozhat. Az összeomlás előtt álló magyar gazdasággal párhuzamosan a magyar sportmozgalom is zuhanó repülésben van. Egyre kevesebb lesz a pénz, a létesítmények fenntartására, a versenysport finanszírozására. Marcali helyzete sem sajátos. E város sportmozgalmát is ugyanezek a gondok nyomasztják. A kérdés: széleskörű helyi összefogással képes lesz-e a város felül emelkedni a gondokon.

Adjon ehhez bátorítást, kellő erőt és leleményességet a település 75 éves története.

II. Új sportirányítás⁶¹

Az 1990-es évtől folytatnánk, mely nem csak a magyar sportban, hanem az ország életében is óriási változást hozott. Megszűnt az egypártrendszerű irányítás, s ezzel egyidejűleg az állam fokozatosan vonult ki a sport támogatásából, finanszírozásából, így ettől kezdve a sport legfőbb pillérei a tanácsi rendszert felváltó önkormányzatok lettek.

⁶⁰ MVSE klubtermében található tabló.

⁶¹ A következő fejezetek a szerző saját gyűjtését tartalmazzák.

Így történt ez városunkban is, azzal, hogy e változással Marcali sportja nem került hátrányos helyzetbe, mert az újonnan megalakult önkormányzati testület a sport mellé állt, s az országos átlagnál jobban támogatta folyamatosan a település sportját, mely aztán eredményekben is megmutatkozott.

Magyar bajnoki helyezett birkózók, az NB II-es női kézilabda és a férfi kosárlabda szakosztály eredményei, a karate klub és az Erőemelő Egyesület megalakulása, a sportcsarnok megépülése, a labdarúgók NB III-as tagságának megtartása – melyről bővebben is lesz szó – nagyszerű sportsikerként könyvelhető el.

A labdarúgók bravúros szereplése

1989. év végén az őszi forduló után az MVSE csapata az NB III-as bajnokság Dráva csoportjában a tabella utolsó, 16. helyéről – 7 ponttal leszakadva az előtte állótól – várta a folytatást, s csak a csodában lehetett bízni, hogy elkerüli a kiesés.

Az egyesületi vezetés a decemberben távozott Fenyvesi József edző helyére a Balaton partjáról „igazolt”, ugyanis Béres Ferencet a Keszthely volt mesterét kérte fel a reménytelennek tűnő feladat megoldására. Az új tréner „meggyőzte” a játékosokat, hogy egy kemény alapozással még megtörténhet a „csoda”.

Az első tavaszi mérkőzésre Kaposváron került sor az Építők ellen. Óriási elszántsággal és akarással küzdött a csapat valamennyi tagja. 1–1-re állt a mérkőzés a 89. Percben – s ott akkor a döntetlen komoly sikernek számított volna a télen megerősödött kaposváriakkal szemben. De milyen a sors, 1 perc múlva Wéber 16 m-es jól eltalált lövését az addig nagyszerűen védő Igricz nem tudta hárítani. Ekkor úgy tűnt, hogy az első felzárkózási lehetőség kicsúszott a csapat kezéből.

A sors azonban ezúttal kegyes volt, mert egy kaposvári „jóakaró” másnap értesítette a marcali sportvezetőket, hogy az Építők csapatában Gyurics Tibor 3 sárga lapos figyelmeztetéssel játszott - aki egy évvel később már marcali színekben rúgta a gólokat. A Marcali VSE természetesen megóvta a mérkőzést, s a „zöld asztalnál” meg is kapta a zöld gyepen elvesztett 3 bajnoki pontot.

Minden valószínűség szerint – bár ez így objektívan soha nem volt mérhető – az így megszerzett, már elvesztett 3 pont – s talán itt van a már említett csoda? – újabb erőt adott a játékosoknak, s sportvezetőknek, mert olyan sorozatot produkáltak – 12 fordulón keresztül nem szenvedtek vereséget ezután – melyre már a megye határain túl is felfigyeltek, s végül a 8. Helyen fejezték be az 1989-90-es bajnokságot, s akik ezt a bravúrt értékék:

Dombóvári Zoltán, Igricz Béla, Hajdu László, Hajdu Lajos, Héder István, Luak István Palacsó Attila, Szántó Béla, Tóth Péter, Szekeres Tibor, Urbán Zoltán, Lakos György, Takács Attila, Czuczka Ferenc, Karancz Zoltán.

Itt mindenképp meg kell említeni még egy nevet, a szakosztályvezető Bencze Bélát, aki áldozatos munkával sok időt töltött el a csapat körül, ügyeket intézett, s anyagilag is támogatta, s az elért sikerben nagy szerepe volt.

Ezután egy-két évig jó középcsapatként szerepelt a gárda, egy évig még Béres ezó irányításával, akit aztán Bözsöny János váltott fel, aki egy éves szerződést kötött, s így távozása után 1992 nyaratól ismét Béres Ferenc kezébe került az irányítás, akinek visszatérését nem koronázta sok siker.

1994 tavaszán az első 4 forduló után kieső helyen állt a csapat, így az egyesület elnöksége szerződést bontott a trénerrel, s helyette az ifjúságiak „mesterével” Mészáros Józseffel kötött 3 éves szerződést, aki továbbra is maradt az ifjúságiak edzője is. Nevezett óriási ambícióval állt munkába – melyben a játékosok is partnerek voltak – így 3 forduló után elkerültek a kieső helyről, s utána 8 fordulón keresztül nem találtak legyőzőre, s végül a 8. helyen zárták a bajnokságot.

Mészáros jó munkáját dicséri, hogy az 1994–95. Évi bajnokságban a 4. helyen végeztek, melyben a legnagyobb pozitívum az volt, hogy 1 játékos kivételével marcaliak és saját nevelésűek, átlag életkoruk 23 év volt. A szakosztályvezető ebben az időszakban Kiss Vince volt.

Az utánpótlás csapatok kitűnő eredményei

Az utánpótlás csapatok – mint már nem első ízben – a 90-es években is jól szerepeltek, a serdülők 1993-ban megyei bajnokságot nyertek, az edző Kis-Dörnyei László volt, az ifjúságiak 1991-ben és 1992-ben is másodikok lettek, az NB III-ban, s 1993-ban nagy bravúrt hajtottak végre, bajnokok lettek.

Gyakori változások a vezetésben

Az 1990–96-ig terjedő időszakban nem csak a játékosoknál, edzőknél volt nagy jöves-menés, az elnök, elnökség tagjai is többször cserélődtek.

1990–92-ig Varga István látta el az elnöki teendőket. 1991-től Ivusza István ügyvezető elnökként került az egyesület élére.

Az 1992. decemberben megtartott közgyűlésen Kálmán Lászlót választották elnöknek. Elnökségi tagok lettek Hanyecz Imre, Monostori László, Tóth Jenő, Hódos Árpád, dr. Tóth Sándor, Kiss László, Varga István, Kiss Vince, Ivusza István.

Ebben az összetételben azonban nem lett hosszú életű, mert Kiss László, dr. Tóth Sándor 1 év múlva lemondtak, 1994-ben Kálmán László is, majd 1996-ban Ivusza István is felmondta munkaviszonyát. Aztán 1996-ban az elnökség tagjainak mandátuma lejárt, így teljesen új összetételű elnökség lett, miután a régiek nem jelöltették magukat.

Az 1996. december 5-én megtartott közgyűlésen „szoros versenyben” 1 szavazati többséggel Tóth Jenőt választották meg elnöknek Somogyvári Sándor előtt, akit viszont felkértek a labdarúgó szakosztály vezetői leendőinek ellátására, aki aztán Tóth Jenő váratlan halála után elnökké lépett elő. Az elnökség tagjai lettek: Barta József, Darázs Lajos, Csoka András, Beke Sándor, Becsei Csaba.

Ezen a közgyűlésen szervezeti változások is történetek, a közgyűlés megszavazta, hogy az egyesület csak a labdarúgó szakosztályt működtesse, így a birkózás és a sakk a Városi Szabadidő Egyesülethez került át.

Az elnöki poszton Somogyvári Sándort Ress László követte, majd 2004-től Németh Ferenc lett az elnök 2009-ig, majd Varga Zoltán követte őt az elnöki poszton 2011 májusáig. Jelenleg Lakics András az MVFC elnöke, elnökségi tagok: Csehkis Gábor, Czippán Krisztián, Nyerges Ervin, Borbély Zsolt, Elek István, Péter Zoltán.

Több labdarúgó távozott, veszélybe került az NB III.

Az egyesületet az elmúlt 20 évben irányítók ismertetése után térjünk vissza, hogy 1996-tól hogyan alakult a szakosztály működése, sikerei, kudarcai.

1995 őszén úgy tűnt, hogy „sínen” van minden újra, s ekkor váratlanul bejelentette távozását Fenusz László a Dráva csoport az évi gólkirálya (22 góllal) Ausztriába igazolt.

Ezt követően tavasszal megbomlott a csapategység, a játékosok teljesíthetetlen anyagi követelésekkel léptek fel, melyet nem lehetett biztosítani. A bajnokság befejeztével 1996 júniusában Mészáros József is bejelentette távozását, – látva az egyesület szűkös anyagi lehetőségeit, hogy ezért nem lehet újakat igazolni – Siófokra költözött, s ott az NB I-es csapat pályaedzője lett. A játékosok többsége is távozott, így a rendkívüli elnökségi ülés úgy döntött, hogy a csapat visszalép az NB III-tól.

Közben azt a döntést városi vezetői szinten 3 nap alatt megváltoztatták, s kimondták, hogy indulni kell az NB III-ban. Abban, hogy ez végül sikerült Tóth Jenő képviselő, elnökségi tag elévülhetetlen érdemeket szerzett. Fuisz János egykori sikeredzőt kérték fel az edzői feladatokra. Egy teljesen új csapattal nehéz volt a bent maradást elérni, de végül is összejött, továbbra is NB III-as maradt a csapat.

A Menczeles korszak

Ebben az időszakban, pontosabban 1997-ben Menczeles Iván került az edzői posztra Balatonlelléről, aki előtte az NB I-es Staller FC pályaedzőjeként dolgozott. Nagy kapcsolatokkal és ismertséggel rendelkező, jó menedzser típus volt, a játékos piacon otthonosan mozgott.

Az átszervezések folytán NB II-be jutott Marcali csapat az 1999-es bajnokság nyugati csoportjának 3. Helyezettjeként feljutott az NB I. B-be. Az 1998-as NB III-as csapat kerete:

Kurucsai, Bozsó, Horváth N., Joel, Kiss, Rózsa, Hanusz, Virág K., Mándoki, Borbély, Kőrösi, Horváth G., Szántó B., Prucsi, Becsei, Gáspár, Farkas N., Szentkirályi, Csíkvár, Hanák, Vajay, Csák, Korpics, Szakó, Pongrácz, Fenusz, Kasza.

A város talán legnagyobb munkaadót foglalkoztató cége, az Industrie Elektrik Kft. vállalta a csapat szponzorálását – nevét is adta ehhez – így újabb jobbnál jobb igazolá-

sokat lehetett megvalósítani. Így egy nagyszerű csapat jött össze, az átlag 1000–1200 néző kitűnően szórakozott a mérkőzéseken.

2000 őszén aztán már az NB I. B. „A” csoportjában szerepeltek, néhány akkori eredmény:

Marcali – MTK 0 – 1 Magyar Kupa 1500 néző!

Marcali – Csepel 3 – 2

Marcali – K-Rákóczi 2 – 0 A Rákóczi 17 mérkőzés óta tartó veretlensége szakadt meg.

Marcali – Nagykanizsa 2 – 1 Magyar Kupa Nagykanizsa NB I-es volt 2001. 07. 30-án.

Új bajnokság indult az NB I. B-ben, melynek nyitányán Marcali Fc – Dorog 5 – 2 1000 néző előtt.

2001. 10. 1-én 8 forduló után első helyen állt a csapat, melyet a Nemzeti Sport főcímként így hozott le: „Még veretlen a Marcali”. 2001. 11. 25. Marcali IFC – Siófok 1-0, 1200 néző. Vezette Kassai. Kassai Viktor 10 évvel ezelőtt vezetett Marcaliban mérkőzést, jelenleg már a világ egyik legjobb játékvezetője, ebben az évben BEK döntőt vezetett!

A 2001. őszi fordulóban a Marcali II. helyen végzett 38 ponttal a 12 csapatos nyugati csoportban, 3 ponttal lemaradva a Celldömölk mögött!

A legnagyobb bravúr Kaposváron született, a Rákóczi felett aratott 7 – 2-es győzelemmel.

2001. 12.15-én a Nemzeti Sport őszi szezonzáró értékelésében így ír: *„A marcaliak 3 rekordot is magukénak vallhatnak, a kitűnő helyezés mellett. A magyar profi ligában – beleértve az NB I-et is – ők maradtak legtovább veretlenek 10 fordulón keresztül.”*

Hazai pályán hibátlanok máig, 44 góljukkal legtöbbet rúgták a Nyugati csoportban, s lőtt gólok tekintetében is holtversenyben állnak a Keleti listavezető Békéscsabával. Ilyen sorozattal bizonyára egyetlen csapat sem dicsekedhet Magyarországon az NB I. B-ben.”

A marcali színekben pályára lépő legjobb csapat

Marcali 100 éves labdarúgó történetének minden bizonnyal a legjobb, legnagyobb eredménye.

2001. 09.02-án Marcaliban a Hévíz ellen 1300 néző előtt 3-1-es győzelmet aratott az alábbi együttes: Németh V. – Soós, Szabadi, Kovácsévics – Máté, Farkas, Sallai, Németh N.-Kozarek, Torghelle, Búzás.

Valamennyien már voltak NB I-es játékosok, vagy később lettek azok, Torghelle Sándor pedig magyar válogatott lett. Azt, hogy a legjobb csapat, amely valaha Marcali színekben játszott, nem vitatja senki.

Rajtuk kívül meg az alábbiak játszottak a 2001–2002. év csapatában: Molnár, Bozsó, Duli, Piri, Csehi, Horváth Cs. Csíkvár, Lukács, Fonnyadt, Tőssér, Puskás, Varga, Bencze, Nagy, Pandur.

A sikeredző a városban eltöltött 6 év alatt sikert-sikerre halmozva 139 mérkőzést irányított, s közben egy évadban az év edzője is lett.

2001. 11. 12-én az NB I.B-s oldalon a Népsport főcímként hozza le, hogy „Idegenben nyert a Marcali” 2-1-re Bükön. Ekkor a csapat a 2. helyen állt, a tabellán mögöttünk voltak nagyvárosok: Pécs, Pápa, Kaposvár, Nagykanizsa csapatai. Menczeles nyilatkozta a mérkőzés után: „ajándékba kaptam ezt a győzelmet 50. születésnapomra.

A sikerek után kudarcok

A legnagyobb sikerek közben aztán 2002. februárban váratlan edzőváltás történt, az akkori vezetés „felfelé” buktatta, szakmai igazgatónak nevezte ki Menczelest, s helyette a Kecskemétről elbocsátott Nagy Lászlót az Újpest volt válogatott labdarúgóját szerződtette edzőnek. Az akkori elnök Molnár István óriási hibája volt ez a lépés – minden bizonnyal egyéni érdekei, s nem a csapaté, ezt így kívánták – de intézkedése tiszavirág életű lett, mert a tavaszi két elvesztett, és 1 döntetlen mérkőzés után kénytelen volt lemondani, s vele együtt távozott Nagy László is, s ismét Menczeles lett az edző.

Közben a csapat NB II-es lett, a volt vezetés addigi pazarló meggondolatlan gazdálkodása következtében súlyos anyagi gondok lettek, mely tovább nőtt. Megfelelő erősítésre már nem volt lehetőség, Menczeles Iván is távozott. Ezeket az éveket nevezhetjük Menczeles korszaknak is, mely után elég nagy volt a vándorlás a játékosok között. Ebben az időszakban Szekeres Tibor, majd Hanusz János edzette a csapatot, mely akkor már NB III-as volt.

23 évi NB-s tagság után, újra a megyei bajnokságban

A hadra fogható játékosállomány is meggyengült – játékban és létszámban is – már vidékiekkel kellett feltölteni. Így került Németh István edzőnek Keszthelyről, aki hozott is magával több játékost. De hosszabb távra ezzel sem oldódott meg a csapat stabil helyzete, mivel az anyagi lehetőségek, a költségvetés nem bírták el ezt a fajta költségek. Az NB III-as tagság megtartásához a város által biztosított támogatáshoz még minimum 3–4 millió forintba lett volna szükség évente.

Ennek hiányában tudomásul kellett venni, hogy a 2009 júniusában Nagykanizsán rendezett utolsó találkozóval befejeződött a 23 évi NB-s szereplés csapatunk számára. Következett a megyei bajnokság.

Aztán ennek a megszervezése sem volt egyszerű, teljesen új csapatot kellett kialakítani, mivel a vidékiek valamennyien távoztak, s így csak néhány játékos maradt. Pengeén táncolt, hogy lesz-e egyáltalán csapat városunkban. Egyetlen lehetőség maradt: az előző évben, években Tapsonyba távozókat „rábeszélni”, hogy jöjjenek vissza. Ez ha nehezen is de sikerült, így velük és több fiatal beépítésével kezdték el a bajnokságot váltakozó sikerrel.

Az edzői teendőket Fenusz László és Borbély Zsolt vállalták, s szükség volt rá játszottak is.

Közben a közgyűlés új elnököt választott Varga Zoltán személyében, elnökségi tagok lettek: Szabó Gyula, Péter Zoltán, Borbély Zsolt, Hetesi László, Ivusza István.

A csapatok pedig az alábbi keretekből lettek összeállítva: Felnőtt: Háromi, Péter, Szentkirályi, Bellán L., Olasz, Fenusz T., Fenusz L., Horváth E., Béres, Simon, Sára, Törtei, Zsiga, Bellán T., Borbély, Szántó R., Horváth Szakó Z., Csentei, Kakrics.

Ifjúsági: Pencz, Sárkány, Sándor, Varga, Hajdu, Vas, Balogh, Németh M., Horváth Á., Pamuki, Buni, Szaka, Bognár, Zsámbók, Pleszkán, Kovács S., Kapuvári, Rostás.

Veszélyben a megyei I. osztály is?

Az első évet még középcsapatként sikerült megoldani, aztán a második év végén már a kiesés réme is fenyegette a csapatot.

Ha a 2000-es évek elején arról írhattunk, hogy ezen időszak a marcali labdarúgás legfényesebb korszaka volt, akkor a 2011. év tavaszi időszaka mindenképp a legtragikusabb eredményeket hozta. Április 17-én Karádról – némi szerencsével meg elhoztuk a 3 pontot, aztán „zsinórban” 6 vereség következett 5–35-ös negatív gólaránnyal, s csak 2 ponton múltott, hogy nem esett kis a csapat az I. osztályból.

Közben májusban Varga Zoltán elnök lemondott, valamint több elnökségi tag is. Új elnököt és elnökséget csak augusztusban lehetett választani. Elnök lett Lakics András, tagok: Cseh Kis Gábor – elnökhelyettes is – Nyerges Ervin, Borbély Zsolt, Péter Zoltán, Czippán Krisztián, Elek István, akit a felnőtt és ifjúsági csapat edzőjének is kineveztek.

A közgyűlés egy fontos, jövőt illetően lényeges döntést hozott: a két évvel ezelőtt megalakult, kizárólag csak utánpótlással foglalkozó – U.7, U.9, U.12, U.14, U.16-os korosztályok eddig a kistérségi utánpótlás egyesületben versenyeztek, s az MVFC ezt átvette, s ott folytatódik a versenyzés a sportág valamennyi korosztályában. Utánpótlás edzők: Buna Gábor, Körösi András, Borbély Zsolt, Elek István.

A 2011–1012. Évi bajnokság úgy a felnőtt, mint az ifjúsági csapatnál elég szűk keret indult el a következő bajnokságra, s kérdés, hogy ez elég lesz-e a tisztességes helytállásra. Egy biztos, hogy az indulás kimondottan rosszul sikerült – két mérkőzésből két vereség. A felnőttek jelenlegi kerete: Háromi, Kovács B., Horváth E. Zsiga, Tóth Cs., Bozsó, Ballán L., Bellán T., Varga M., Csentei, Szántó R., Péter Z., Tóth P., Béres.

Ifjúsági: Pentz, Németh Á., Varga B., Szulimán, Tanai, Zsámbor, Sándor D., Németh M., Károlyi, Vaskó, Balogh Á., Hajdu G., Bognár P.

Végezetül, de nem utolsó helyen, meg kell még említeni Bihari László nevét, aki pontosan 10 év óta látja el a pályagondnoki, szertárosi teendőket, lelkiismeretes, odaadó munkájával, közmegegyezésre.

Zárszóként sajnos most is azt írhatjuk, amit 22 évvel ezelőtt – amikor is hasonló gondok voltak, csak akkor az NB III-as tét forgott kockán, ma pedig – a vészharang megkongatása nélkül – a megyei I. osztály megtartása sem lesz egyszerű feladat.

A cikkhez felhasznált fényképek a Marcali VSC és Kocsis Gábor tulajdonában vannak. A cikk megírásában és szerkesztésében Székely Jenőné és Huszár Mihály működött közre.

Az 1989-es interjúkban közreműködők akkori adatai

Böröcz Gyula: 66 éves nyugdíjas, a 40-es években már az egyesület sportolója – labdarúgó, atléta, sakkozó – jelenleg is még aktív sakkversenyző. (azóta elhunyt)

Csabi Jenő: 40 éves karbantartó lakatos, a Latinka HSE volt röplabdázója.

Fokvári György: 53 éves, középiskolai testnevelő tanár, az egyesület volt kosárlabda edzője.

Hegedűs Gyula: 65 éves, nyugalmazott H. M. őrnagy, a Latinka HSE volt elnöke. (azóta elhunyt)

Hosszú László: 39 éves a Marcali Városi Tanács Sport Osztályának munkatársa.

Isztl Ferenc: 66 éves nyugdíjas, volt NB II-es labdarúgó játékvezető, az 50-es években az egyesület elnökségének tagja, 1966-tól a Marcali Városi Labdarúgó Szövetség elnöke. (azóta elhunyt)

Kutasi János: 1989-ben 70 éves korában meghalt, a 30-as és 40-es években az egyesület labdarúgója, a későbbi években vezetőségi tagja. (azóta elhunyt)

Joó László: 67 éves nyugdíjas, a 40-es években az egyesület labdarúgója, a későbbi években vezetőségi tagja, s egyesületi elnök is volt. (azóta elhunyt)

Kisgyura Károly: 1989-ben 54 éves korában meghalt, 1957–1985-ig a Marcali Városi Tanács sportfelügyelője volt. (azóta elhunyt)

Mihalics Géza: 59 éves nyugdíjas, a 60-as években az egyesület sportolója, később az asztalitenisz szakosztály edzője.

Parrag János: 58 éves nyugdíjas, a 70-es évek közepétől a 80-as évekig az egyesület elnökhelyettese, majd elnöke volt. (azóta elhunyt)

Szecsődi Imre: 48 éves, rokkantnyugdíjas, az 50-es években az egyesület sportolója (birkózója) később edzője, majd ügyvezető elnöke volt.

A szerző: 47 éves, marcali születésű, élete eddigi nagyobb részét a sportban, illetve a sporttal való foglalkozással töltötte el. 1957–1960-ig az egyesület sportolója (asztaliteniszező) atléta.

1960–1977-ig a kaposvári Vasas sportolója / 1965–1978-ig az NB I-es asztalitenisz csapat tagja.

1975–1979-ig a Kaposvári Városi Sportfelügyelőség munkatársa.

1979–1987-ig a Marcali VSE sportolója (asztaliteniszezője)

1979–1983-ig a MVSE ügyvezető elnöke.

1983 – a mai napig a Marcali Városi Tanács Sport Osztályának munkatársa.

Marcali Önképző Kör labdarúgó csapata (1921)

Marcali Katolikus Legény Egylet labdarúgó csapata (1925)

Focicsapat 1927-körül

Popper László focista 1927.

A MISE sport pályája, öltözővel 1930-as évek

*A MISE foci csapata (1940) bal álló Kiss I szakosztályvezető
jobb álló Komáromi Lajos ügyvezető igazgató.*

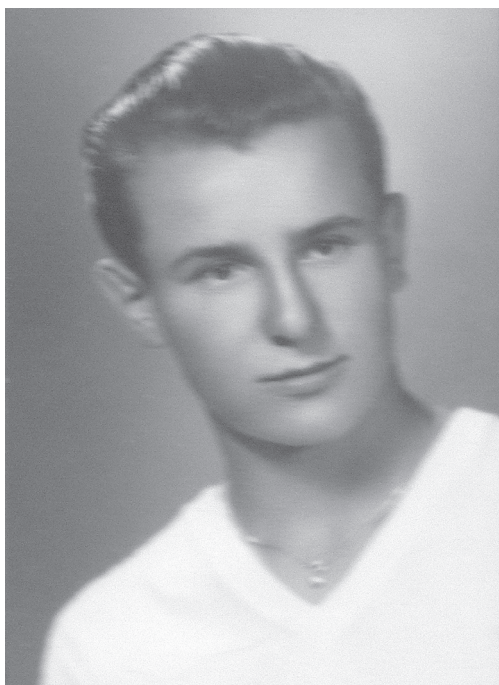
Az első levente focicsapatok egyike 1930-as évek

Marcali foci csapat 1947 körül

NB III-as csapat 1951-ben (háttérben a nevezetes óra)

Bene Ferenc

Marcali Traktor SK 1958-59

Vörös Meteor SK labdarúgó csapata (1966)

Az új lelátó átadása (1967)

NB III. 3. helyezett csapat (1984)

Tanácsi Kupa győztes csapata (Kaposvár, 1986. február)

Az 1986-os bajnok csapat.

Az NB III. bajnokság dráva csoport 2. helyezett csapata (1998–99)